

čině však má právem stěžovatel za to, že krádež balíku byla již dokonána, když on ku zlodějům zboží z vagonu vyhodivším a o ně se dělícím se připojil, neboť balík byl z držení dráhy odňat již vyhozením z vagonu a obžalovaný nemohl tedy spolupůsobiti při krádeži, nýbrž jen bráti na ní podíl vedle § 185 tr. z.

Čís. 233.

Padělání peněz a cenných papírů. Území, ležící východně od demarkační čáry těšínské, bylo v září 1919 »cizinou« ve smyslu § 1 odstavec první zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr II. 177/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Viléma H. do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Novém Jičíně ze dne 11. prosince 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 1 a 12 zák. ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Nalézací soud uznal obžalovaného Viléma H. vinným zločinem dle §§ 1 a 12 zák. ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n., spáchaným tím, že dne 13. září 1919 dopravil jisté množství bankovek, opatřených padělanými kolký, a jisté množství padělaných kolků »z Bílska, tedy z ciziny« do území československé republiky, by je zde udal. Zmateční stížnost, vytýkající rozsudku zmatečnost dle § 281 čís. 10 tr. ř., dovozuje, že Bílsko není cizinou, poněvadž prý cizinou i ve smyslu § 1 zák. o padělání peněz možno rozuměti jen cizinu státoprávní (politickou). Bílsko však leží ve Slezsku, jež celé v jeho historických hranicích pokládá stát československý za své území a jež tedy státoprávně tvoří dosud součást československé republiky. Bílsko však nelze prý za cizinu pokládati ani proto, že nehledíc k tomu, že dle všeobecného pravidla článku IV. uvozovacího zákona k tr. z. byla analogie v tom směru vyloučena — zákon pro rozlišování ciziny ve smyslu politickém a ciziny ve smyslu peněžním neposkytuje nijaké opory, ač v době jeho vydání českopolský spor o Slezsko již dávno trval a zákonodárce tedy, kdyby byl chtěl v tom směru rozlišovati, byl by to v zákoně jasně vyjádřil. Zmateční stížnost spatřuje proto ve zjištěném jinak činu obžalovaného toliko nedokonaný zločin dle § 4 cit. zák. Nejvyšší soud souhlasí ovšem s názorem, že celé území těšínského Slezska v jeho historických hranicích dlužno při obecně známém státoprávním stanovisku československé vlády pokládati za součást československého státu, třebaže cizí vláda osobovala si nárok na část onoho území a třebaže československé vládě bylo dočasně znemožněno, by na části řečeného území vykonávala práva státní výsosti. Přes to však jest zmateční stížnost neodůvodněna. Nelze přehlížeti, že již v době činu byl československému státu fakticky znemožněn výkon suverenních práv imperia na území, ležícím východně tehdejší demarkační čáry, a tedy i v Bílsku. Platí to zejména též o úpravě poměrů valutár-

ních, jmenovitě o stanovení zákonných platidel a o opatřeních za účelem upevnění valuty a její ochrany před jakýmkoli poškozováním. Proto také nemohla státní správa republiky československé, ač zákon ze dne 25. února 1919 čís. 84 sb. z. a n. platí formálně, stejně jako jiné zákony, pro celé území republiky, fakticky provésti okolkování bankovek na oné části těšínské, a stejně nebylo jí možno, zjednatí tam průchod jednotlivým důsledkům okolkovací akce, zejména ustanovení § 2 právě uvedeného zákona, dle něhož po skončení okolkování bankovek měly jen bankovky kolkované kolkem československé republiky v území československého státu nucený oběh. Tyto skutečné poměry, jevící se v tom, že ono území fakticky nepodléhá dosahu vlády a výkonné moci republiky československé, a nikoli státoprávní příslušnost území toho k našemu státu, jsou tudíž přechodně směrodatnými pro odpověď na otázku, je-li území to pro náš stát cizinou ve smyslu § 1 zákona o padělání peněz, a nezbývá než odpověděti na otázku tu kladně. Nesprávně dovolává se zmateční stížnost článku IV. uvozovacího zákona k tr. z., neboť v pravdě nejde tu vůbec o nějakou analogii skutkové podstaty, nýbrž jen o přípustný výklad pojmu právě tak jako v nesčetných jiných případech trestních zákonů, a není tomu jistě na závalu, že zákonodárce pojmu toho kasuisticky, právě též k daným poměrům těšínským, nedefinoval.

Čís. 234.

K založení příslušnosti vojenského trestního soudu stačí, byl-li pachatel před spácháním činu presentován, třebaž služby vojenské nenastoupil.

(Rozh. ze dne 14. července 1920, Kr I. 256/20.)

Ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznal nejvyšší soud jako soud zrušovací právem: Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze porušen byl zákon v ustanoveních §§ 1, 60 tr. ř. a § 11 voj. tr. ř. a rozsudek ten se zrušuje.

Důvody:

Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 26. února 1919 odsouzen byl Petr H., uzenář v P., pro zločin nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II a), c) tr. z. spáchaný s jiným spoluzlodějem v noci na 1. února 1919 na firmě Ř. v P. Průběhem jiného, vojenským soudem konaného šetření se ukázalo, že Petr H. v době činu i odsouzení zemským trestním soudem v Praze podléhal pravomoci soudů vojenských. Již před převratem ze dne 28. října 1918 byl vojínem a nacházel se v trestním (vojenském) vyšetřování, kteréž převratem bylo přerušeno. Po převratu nepřihlásil se týž do služeb čs. armády, učinil však tak, jak z hlášení Náhradního praporu čs. pěš. pl. č. 5 (střel. č. 8) ze dne 8. března 1920 vyplývá, dne 31. ledna 1919 u velitelství zmíněného praporu, kdež byl přidělen přepravnímu oddělení. Tím bylo jeho zařazení do čs. armády uskutečněno. Petr. H. se ovšem k tomuto oddělení vůbec nedostavil, neboť